

HET JOKKENDE JURYLID

*Dan Karaty eindelijk eerlijk
over zijn vernietigende alcoholverslaving*

Vijftien jaar geleden leerde Nederland de Amerikaan Dan Karaty (46) kennen als jurylid in talentenjachtprogramma's en sindsdien gaf de geboren New Yorker tal van interviews. Daarin maakte hij alles mooier dan zijn schijnbaar perfecte leven was. Zijn alcoholverslaving zorgde ervoor dat hij alles bij elkaar loog. Met zijn boek *If I'm Being Honest* gooit hij nu alles op tafel. "Ik ben nooit op het niveau gekomen dat ik zelfmoord wilde plegen, maar ik heb er wel aan gedacht."

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S ANP, NL BEELD, FRANK WAALS

Al sinds zijn eerste verschijning als jurylid in *So You Think You Can Dance* staat Dan Karaty te boek als 'mister nice guy'. De voormalig danser heeft altijd een brede glimlach op het gezicht. Met in Amerika een bloedmooie vrouw aan zijn zijde, twee prachtige kinderen en televisiezers in Europa en Australië

die hem op handen dragen, leek hij voor het geluk geboren. Inderdaad: leek. De andere kant van deze glimmende medaille was vies, vuil en voor types met een zwakke maag haast onverteerbaar. Toch zag je daar niets van terug in de vele publicaties die in de loop der jaren over hem verschenen. Iets waar hij zelf debet aan was. Dan: "Dat beeld van die vrolijke jongen

Dan blijft altijd lachen, ondanks een zoen van Patricia Paay.

moest koste wat kost blijven bestaan. Ik werd er een meester in dit te bewerkstelligen. Volhouden. Blijven lachen. Niets laten merken. Ik denk dat ik daadwerkelijk een aardige vent ben, maar in elke conversatie met collega's in de studio, met mensen op straat of in interviews met journalisten legde ik het er extra dik bovenop. Alles om mijn duistere kant te verbergen. Daardoor leek het alsof ik de man was die het allemaal had. Een mooie vrouw, een fantastisch gezin, succesvol op televisie. Terugkijkend, eerlijk, denk ik dat je 70 procent van alle interviews die ik ooit gaf regelrecht in de prullenbak kunt gooien. Omdat ik halve waarheden vertelde en alles overdreef. Alles leek geweldig, maar ik gaf je niet de ruzies die ik elke ochtend had met mijn vrouw, omdat ik altijd dronken was. Op sociale media heb ik continu het beeld geschetst van een perfect leven, terwijl het dat in werkelijk-

heid verre van was. Daar heb ik ontzettend veel spijt van. Ik ben het perfecte voorbeeld van het feit dat je een boek nooit op de omslag moet beoordelen. Ik ben nooit op het niveau gekomen dat ik daadwerkelijk zelfmoord wilde plegen, maar ik heb er wel geregeld aan gedacht. Mezelf verwijderen zou een makkelijke uitweg zijn geweest, dacht ik toen. Het moest er allemaal maar eens uit. Hier, en in mijn zojuist verschenen boek *If I'm Being Honest*."

Om erachter te komen wat er ten grondslag lag aan deze donkere gedachten en de neerwaartse spiraal waarin hij terecht kwam, moeten we terug naar de tijd dat hij voor het eerst de wereld over vloog. Als danser, later als choreograaf en tegenwoordig als jurylid en producent van tv-programma's. New York, Amsterdam, Seattle en Los Angeles worden door hem geregeld afgewisseld. Dan vervolgt: "In de beginjaren was dat een spannende tijd, omdat je voortdurend in een andere omgeving bent, omringd door andere mensen, nieuwe ervaringen opdoet en plekken en hotels ontdekt. Vooral toen ik jonger was, nog geen kinderen had en enkel verantwoordelijk was voor mezelf, maakte dat het leven cool. Hoe laat ik ergens aankwam of hoe kort mijn nachten ook waren, ik hoefde met niemand rekening te houden. Het ideale leven. Maar naarmate ik ouder werd, nam ook de druk en de wens om een meer gestructureerder leven te leiden toe. Ik kreeg werk, op verschillende plekken in Amerika, Europa en Australië. Alles werd serieuzer en de glans van het reizen verdween. De sleur kwam om de hoek kijken. In het begin schreef en las ik veel tijdens vluchten. Of ik sliep. Naarmate de technologie vorderde en er schermpjes in de rugleuningen verschenen, ben ik wel veel films gaan kijken. Onder het genot van een drankje. En nog één. En nog één. Ik koppelde vliegen en drinken steeds vaker aan elkaar."

Dan Karaty vertelt eindelijk de waarheid over zijn turbulente levensstijl.

Stem in hoofd

Wat begon als een lekkere versnapering om de reis mee te beginnen, werd vaste prik en uiteindelijk zelfs het belangrijkste onderdeel van de reis. Lang heeft Dan gedacht dat het tijdelijk was

en dat hij zijn gedrag wel kon veranderen. "De eerste wake-upcall, dus toen ik echt inzag dat ik een probleem had, was toen mijn zoon Daniel negen maanden na zijn geboorte in het ziekenhuis kwam te liggen en ik ervoor koos om me thuis vol te gieten met alcohol. Liever dat, dan naast hem aan dat bed zitten. Later trof mijn dochter Quinn me een keertje aan op de rand van mijn bed en was ik zo dronken, dat ze me letterlijk zei mij niet meer te herkennen. Die kwam wel even binnen. Verdomme, Karaty! Wat ben je in hemelsnaam aan het doen, riep een stem in mijn hoofd. Mijn vrouw Natasha vroeg vanuit het ziekenhuis toen niet eens waar ik was. Vooral omdat ik zo ontzettend manipulatief was en haar als de beste kon →

'IK LEEFDE IN EEN ULTIEME FILM, EEN ULTIEM TONEELSTUK. ALLES WAS COMPLEET NEP, TOTALE ONZIN. EEN BUBBEL WAARIN IK IEDEREEN VOOR DE GEK HIELD'

overtuigen waarom ik even afwezig moest zijn. Ik hield een onzinverhaal op en zij geloofde me. Als die kleine tussen zijn vader en moeder moest kiezen om vastgehouden te worden, dan lag hij het liefst in haar armen. We noemden Daniel daarom een moederskindje en op die manier was het oké. Dat was de werkelijkheid op dat moment en daar heb ik van geprofiteerd om ongestoord mijn gang te kunnen gaan. Niet de confrontatie met het probleem aangaan, maar er simpelweg voor weglopen.”

Verslaafden ontwikkelen als geen ander de kunst van het acteren. Ze spelen spelletjes met hun

zenden anderen die net zo leven als ik. Een bizarre ontdekking.”

Speelde het vele reizen Dans alcoholverslaving in de hand, of zou hij in elke andere situatie ook ten prooi zijn gevallen aan whisky en wodka? In alle eerlijkheid zegt hij: “Dat kan ik onmogelijk zeker weten, maar ver voordat ik continu in een vliegtuig zat, wist ik al dat ik graag dronk. Dat deed ik als tiener al met mijn vrienden in New York. Had ik een negen-tot-vijfbaan op kantoor gehad, dan had ik vast en zeker wel een andere manier gevonden om het te doen. Dan was ik die collega geweest die ruzie maakt met zijn collega's over wie er met mij mee

‘CONTINU VROEG IK ME AF OF PATRICIA PAAY, GORDON, CHANTAL JANZEN OF ANGELA GROOTHUIZEN IETS AAN ME KONDEN ZIEN. IN MIJN OGEN, AAN MIJN GEDRAG’

omgeving om aan hun gerief te komen en houden dit zo lang en zo goed als mogelijk voor hun geliefde verborgen. Dan was daar in geen uitzondering. “Ik besefte op het moment zelf niet wat ik deed, maar achteraf kan ik zeggen dat ik werkelijk over niets de waarheid heb gesproken. Alles was op z'n minst een overdrijving, zo niet een regelrechte leugen. Het is de typische gewoonte van een verslaafde om de werkelijkheid te verdraaien, die in je eigen voordeel naar je hand te zetten en iedereen ervan te overtuigen dat het goed is wat je doet. Ik leefde in een ultieme film, een ultiem toneelstuk. Alles was compleet nep, totale onzin. Een bubbel waarin ik iedereen voor de gek hield, inclusief mezelf. Bovendien dacht ik lange tijd dat ik daarin de enige was. Pas in de afkickkliniek, waar lotgenoten hun ervaringen deelden, dacht ik: shit, er zijn dui-

naar de bar zou gaan, alvorens huiswaarts te keren. Ik zou het voortouw hebben genomen om met z'n allen te gaan drinken. Iedere dag weer. De uitkomst was dus hetzelfde geweest, het zou zich alleen op een andere manier hebben gemanifesteerd. Plus: het zou anderen sneller zijn opgevalen. Omdat ik zoveel reisde en solo in hotelkamers verbleef, kon ik geïsoleerd drinken en mijn probleem normaliseren. Ik kende daar toch niemand, dus was het prima om mezelf avond aan avond vol te gieten. Kamer uit, hop naar de bar beneden en dan boven nog eens een fles wijn per avond leegdrinken. Dat is toch niet normaal?”

Black-out

Toch was Dan een ster in het recht spreken van wat in feite krom was. Waar hij maar kon, zag hij verbeterpunten, zonder in te zien dat

elke druppel alcohol er in zijn situatie nog altijd één te veel was. “Soms bestelde ik twee glazen wijn in plaats van drie. Kijk: verbetering. Dus wat zeur ik dan? Dat soort gedachten. Ik liet het hotelpersoneel ook altijd doelbewust zien dat ik goed bezig was. Elke ochtend om half zeven in sportkleding door de lobby lopen, naar de sportschool en laten zien dat ik mijn gezonde ontbijtje en groene sappen haal. Iemand met een drankprobleem doet dat soort dingen toch niet? Ik speelde dat fette personage heel goed. Toch voelde ik de ogen van het personeel, met name van de barman, in mijn rug als ik 's avonds weer met een dosis alcohol naar mijn kamer liep. Ook dat viel natuurlijk op. En dan hebben ze niet eens alles gezien van wat zich daarboven allemaal afspeelde.”

Dan gebruikte in zijn kamer ook weleens drugs, maar daar is hij tijdig mee gestopt. Niet omdat hij er niet van genoot, maar omdat het zichtbaar werd. “Wanneer ik iets gebruikte dan voelde ik, net als bij alcohol, al meteen dat ik verlangde naar meer. Het verschil met drinken is dat ik drugsgebruik niet kon verbergen. Ik werd die man die over zijn hoofd ging wrijven, ging knarsetanden en zenuwachtig werd. Het stond mij niet toe om high te worden zonder dat mijn omgeving het zag. Dat ik stopte was een verdomd grote zege, want anders zou ik het zijn blijven doen. Dat weet ik zeker. Nu lukte het me om daar al snel een punt achter te zetten, terwijl het drinken maar door bleef gaan. Dat ik daar nu eveneens mee gestopt ben, wil overigens niet zeggen dat ik het niet lekker meer vind. Ik twijfel er niet aan dat, als ik vandaag iets zou drinken, ik gemakkelijk weer helemaal losga. Zoals vroeger. Het is mij nooit om de smaak te doen geweest. Altijd om het gevoel dat ik ervan kreeg.”

Een heerlijk roesje en dan lekker slapen, maar steeds weer breekt onherroepelijk de volgende ochtend aan. “Hoe vaak ik niet met

een black-out ben wakker geworden... Met Natasha had ik, wanneer ik op reis was, de afspraak dat we altijd zouden praten voordat ik naar bed ging. Zodat ze wist dat het goed met me ging. Ik kan me ontelbare ochtenden herinneren dat ik wakker schoot en de eerste dertig seconden in totale paniek was omdat ik niet wist of ik haar wel gebeld had. Dat is in 40 tot 50 procent van mijn afwezigheid voorgekomen. Maar ook: wie heb ik een berichtje gestuurd, wat heb ik gestuurd, ben ik niet over de schreef gegaan? Een totale desoriëntatie van hoe ik de dag ervoor heb afgesloten. Elke ochtend besteedde ik uren en uren aan het oplossen van problemen en zat ik in de zenuwen over hoe ik Natasha een paar uur later (vanwege het tijdsverschil, *red.*) aan de lijn zou krijgen. Welk soort ‘goedemorgen’ zou ik van haar krijgen, gebaseerd op de avond ervoor? Dat bepaalde voor een belangrijk deel mijn dag. En als ik haar dan sprak, manipuleerde ik weer alles bij elkaar, zodat ik weer terug kon naar normaal, zonder tot een fundamentele oplossing te komen. Dat is toch geen manier van leven?”

In de familie

De problemen met zijn vrouw waren nog tot daaraantoe. Vervolgens wachtte hem een lange draaidag bij onder andere *Holland's Got Talent*. Met heel wat promillage in je mik geen sinecure. “Talent zien en dat beoordelen, daar heb ik altijd van genoten,” zegt hij. “Als ik achter zo'n jurydesk aan het woord ben, dan lukt mij dat prima omdat ik me niet op mezelf, maar op de act voor me richt. Daar gaat de aandacht naar uit. Echter, alles eromheen, zoals arriveren, repeteren, kleding, make-up, praatjes met collega's tussendoor... Ik haatte het. Omdat het dan weer over 'echte' dingen ging en ik me continu afvroeg of Patricia Paay, Gordon, Chantal Janzen of Angela Groothuizen iets aan me konden zien. In mijn ogen, aan mijn →

gedrag... Dan begon ik te trillen, kreeg ik het warm. Ik had dan echt ontwenningverschijnselen en enorm de zenuwen om mijn geheim maar te bewaken. Ik was zo geobsedeerd door het idee dat iedereen met mij bezig was, terwijl dat in werkelijkheid waarschijnlijk helemaal niet het geval was. Ik denk dat de mensen die het echt doorhadden op één hand zijn te tellen.”

Gevoeligheid voor de fles zit bij de familie Karaty in de genen. Dans tante overleed aan haar verslaving, maar erover spreken deed de familie niet. En nog steeds niet. Dan is daarin een uitzondering. “Ik denk dat het bij ons altijd normaal is geweest om veel te drinken en dan weer over te gaan tot de orde van de dag. Op familiefeesten werden we dronken en de dag erna lachten we erom. Op naar het volgende feest met minstens zoveel drank. Opnieuw allemaal laveloos worden. Mijn broer Andrew is acht jaar geleden afgekickt van de alcohol, maar deed dat op zijn eigen, stille manier. Af en toe probeer ik er met hem over te praten, maar hij laat er niet veel over los. Laatst vertelde hij me wel dat hij nu tien keer meer van sport houdt, omdat hij zich, als nuchter

iemand, de wedstrijden tegenwoordig langer herinnert. Maar dat is het dan ook. Mijn familie schreeuwt het niet zo van de daken zoals ik dat nu doe en ze zullen waarschijnlijk ook niet allemaal even blij zijn met mijn boek. En dat is oké. Ik mors geen vuiligheid op mijn familieleden, ik deel enkel mijn eigen ervaringen, omdat ik denk dat ik mensen ermee kan helpen. Ik bedoel, zelf had ik er ook baat bij te leren dat ik niet de enige op de wereld was met dit probleem. Ik was niet uniek en er is heus een leven na de verslaving. Ik wist zeker dat mijn bestaan voorbij was. Afgelopen, klaar. Ik zou nooit meer plezier hebben. Dat was een verkeerde gedachte. Kijk, bijvoorbeeld naar voormalig NBA-basketballer Chris Herren. Die man verwoestte zijn hele leven met een heroïneverslaving, maar wist zichzelf toch weer uit te graven en er te zijn voor zijn gezin. Dat wil ik ook. Ze een veilige thuishaven bieden waar ze zich geen moment zorgen hoeven te maken of het wel goed met papa gaat. Ik wilde heel veel jaren eerder al een boek schrijven. Goddank heb ik dat nooit gedaan, want er zou zoveel onzin in hebben bestaan. Ik krimp ineen als ik

Met zijn vrouw
Natasha.

daar alleen al aan denk. Nu heb ik tenminste iets te vertellen en heeft het boek waarde.” Een waarde die direct weer verloren gaat op het moment dat Dan weer zou besluiten te gaan drinken. Daar is hij zich terdege van bewust. “Ik kan niet meer liegen. Dat wil ik ook niet meer. Door overall open en eerlijk over te zijn, kun je niet anders doen dan de confrontatie aangaan. En dat gebeurt nog steeds. Natasha komt ook nu nog weleens achter dingen die helemaal anders in elkaar blijken te zitten dan hoe ik het haar altijd heb voorgespiegeld. Dat zijn moeilijke gesprekken, maar ze moeten gevoerd worden. Ik ben aan zoveel mensen verantwoording schuldig. Aan mijn familie, vrienden, zelfs tijdens dit interview waarin ik niks meer mooier maak dan het is. Het zit in mijn instinct om dat wel te doen. Daar moet ik me dus tegen verzetten. Ik laat de alcohol nu staan om te kunnen vechten voor mijn gezin.” Maar wat als zijn zoon en dochter

straks het huis uit zijn en die verantwoordelijkheid wegvalt? “Ik weet het niet. Daarom concentreer ik me daar ook niet op. Ik denk er liever niet over na. Ik neem dit proces dag voor dag, anders kan het te overweldigend worden. Ik moet niet nu al gaan bedenken dat ik niet met iedereen champagne kan proosten wanneer mijn dochter op een dag trouwt. Mezelf een vrijbrief geven om weer te gaan drinken als de kinderen het huis uit zijn of als ik, bijvoorbeeld, de pensioengerechtigde leeftijd heb bereikt, is ook geen goed idee. Voor je het weet, schuif je 65 terug naar 55 en dan naar 50. Je trekt die horizon dan steeds dichterbij naarmate je toe en voor je het weet sta je morgen alweer met een glas in je handen. Ik concentreer me dus op vandaag. Dag voor dag. Dat klinkt misschien wat *cheesy*, maar als dit voor mij werkt, waarom zou ik me daar dan niet aan vasthouden?”

Voor Dan Karaty telt alleen vandaag. Daarmee blijft het voor hem

Door zijn
vorige leven
zet Karaty
een kruis.

beheersbaar. De eenzame strijd is voorbij. Het masker van de Amerikaan is eindelijk af.

Stap te ver

Dan en zijn vrouw zijn tegenover hun twee kinderen van 11 en 9 jaar eerlijk over de verslaving van de man des huizes. Hen het boek ook al onder ogen brengen, is echter nog een stap te ver. “Ik worstel nog met de vraag wat de beste

**VOOR DAN KARATY
TELT ALLEEN
VANDAAG. DAARMEE
BLIJFT HET VOOR
HEM BEHEERSBAAR.
DE EENZAME STRIJD
IS VOORBIJ.
HET MASKER VAN
DE AMERIKAAN
IS EINDELIJK AF**

leeftijd is om ze dat te laten lezen. Ze zullen een hoop nare kanten van hun vader ontdekken die ze nog niet kenden. Maar ook lezen hoezeer hun moeder in die periode is opgestaan en ons er manmoedig doorheen heeft getrokken. Ik ben lang bang geweest Natasha kwijt te raken. Het was voor haar het makkelijkst geweest om haar koffers te pakken en een nieuw leven zonder zorgen op te bouwen. Ik kan haar niet genoeg bedanken dat ze me trouw gebleven is. We hebben nu een openheid en eerlijkheid naar elkaar die we daarvoor nooit hadden. Er is veel genezing tussen ons te verrichten, maar uiteindelijk zullen we hier sterker uitkomen.”

Dan kijkt tevreden vooruit. “Ik ben omringd door de beste mensen die mij het leven weer leuk laten vinden. Ik eet gezond, sport, onderneem activiteiten met de mensen die mij dierbaar zijn. En nu ook om de goede redenen. Ik heb vrede met het verleden, met wie ik ben en wie ik ben geworden. Een man zonder alcohol en heel veel andere drankjes. Mijn favoriet? O, man, dat is moeilijk kiezen. Ik drink heel veel koffie en gearomatiseerde seltzer, wat een soort bruiswater is. Mijn tandarts zegt me dat het niet het beste drankje is voor mijn gebit, maar zelfs hij zei: *Doe maar, want dat houdt je tenminste wel fris.*”

